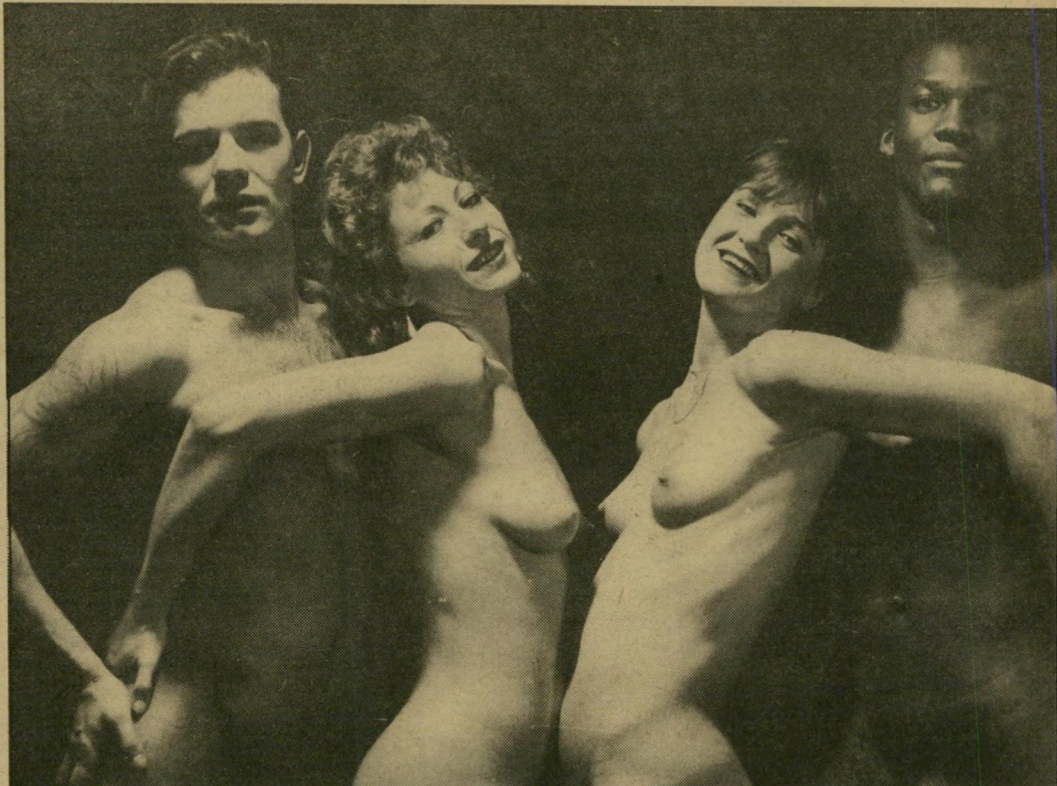

(המשך מעמוד 29)

נשות נעמו, שכאו כלכות במיסגרת יום-האשה. לוי נולד ב-1930 להורים שעלו מבולגריה ב-1923. הוא היה בן-יחיד לטכנאי-שיניים ולעקרת-בית. הצריף חולק כך שבצידו האחד גרה המישפחה, ובה הסבא והסבתא, ובצידו השני היתה רפת, שאיכלסה 12 פרות. לסבא היתה קונדיטוריה בשם לוי. המערן שבה היה יוגורט בולגרי שעשו מחלב הפרות. חיים למד בבית-הספר אחד-העם, בביאליק ובגאולה. המצב הכלכלי בבית היה קשה ביותר. היו תקופות שבהן לא היה מה לאכול. אז אכלנו מרק-שעועית ומעיים. היו 10 שנים קשות. אביו לא הצליח לקבל עבודה כטכנאי-שיניים, ובמשך 10 שנים עבד עבודת-כפיים קשה. בעיקר ניקושי-עשבים בפרדסים. המצב התחיל להשתפר כשהסבא התחיל לראות רווחים מהקונדיטוריה. חיים וזכר ששיא אושרו היה כשקיבל

כשהיה בן 23 כבר היה אב לבת בשם טובה, ושש שנים אחר-כך נולדה בת אתי. היום הוא כבר סב לשני נכדים ולשתי נכדות. במשך כל השנים המשיך לעבוד בקונדיטוריה לוי של סבו. עד שאביו קרא לו לעזרה. הוא פתח בית-חרושת לזכוכית באיזור-התעשייה ברמלה, ונקלע לקשיים חמורים. זמן קצר אחרי שבא למיפעל הבין חיים שאביו אינו יודע איך לנהל מיפעל בקנה-מידה כזה, שהיו בו אז 250 פועלים. הוא שילם לכולם, סגר את המקום, וחזר לקונדיטוריה. פרידה וחיים אהבו בילויים. שיא הביא ל"ה", הוא זכר, "היה כשהנשים היו חולכות לשחק קלפים ואנחנו, הגברים, היינו חולכים לאריונה, שותים קוויאק 84 ואוכלים רג". שם, באריונה, הכיר חיים לוי את הזמר אריס סאן, והתיידד אתו. אריס סאן הציע לו לפתוח מיסעדת-בידור יוונית. חיים מצא חברה קטנה ביפו,

השני שלי היה שמצאתי איטלקי במילאנו, בשם לואיג'י איורולרי, שה' פך לפטרון של כליף. חיי לא היו קלים. הרוחתי הוך תועפות, אבל גם הפסדתי סכומים גדולים. להיות בעל-מזעורן זה ללכת על ספי-התהום. צריך להזין את הבימה בדברים שימשכו קהל, וצריך להחליף תוכניות כל חודשי-חודשיים. "אתי מעניינות המאסות של האנשים, הקהל הגדול, היפהיים לא מכירים אותי. מי צריך אותם? אני בנוי על 12-15 אלף איש בחודש. "אחרי 27 שנה ויותר מ-30 פעם שהייתי כפאריס, אני מכיר שם רק רחוב אחד: שאנדאליהו, הוא רחוב האמרגנים. כל האמנים הגדולים בארץ הופיעו אצלי. ירדנה ארזי הופיעה אצלי פעמיים בשנה במשך 10 שנים. גם עופרה חזה. פעם ראה יגאל בשן מודעת סטריפטיז, והודיע שאינו מוכן ששמו

סדאימטה, מופעימין מפאריס, הוולנריות הורסת את הכל"ך

שהיתה פעם בית-חרושת לעיבוד פורות לראת קנה אותה בסכום של 21 אלף לירות והתחיל לשפץ אותה כשפתח היתה שם מיסעדה בלבגליה בשם כליף. לוי היה בור בענייני בידור ומיסעדות. הוא לא ידע שבמקום כזה דרוש טלפון, כדי שהסועדים יוכלו להזמין מקומות. תוך זמן קצר הבין, מכיוון שהמקום הפך ללהיט. באו לשם דיפלומטים זרים וגם איש-ציבור מקומיים, כמו אבא אבן ומשה דיין. המקום היה אלגאנטי, והמלצרים לבשו חליפות ועל ידיהם היו כפפות לבנות. בעיתונים כתבו ביקורת על המיסעדה ואמרו ש"כליף מקלף", מכיוון שסטייק אצלו עלה חמש לירות. את כעייית-הטלפון פתר כששם פתק במיסעדה, ובו כתב שמי שרוצה להזמין מקומות יכול להתקשר עם הקונדיטוריה לוי.

שהיה פעם בית-חרושת לעיבוד פורות לראת קנה אותה בסכום של 21 אלף לירות והתחיל לשפץ אותה כשפתח היתה שם מיסעדה בלבגליה בשם כליף. לוי היה בור בענייני בידור ומיסעדות. הוא לא ידע שבמקום כזה דרוש טלפון, כדי שהסועדים יוכלו להזמין מקומות. תוך זמן קצר הבין, מכיוון שהמקום הפך ללהיט. באו לשם דיפלומטים זרים וגם איש-ציבור מקומיים, כמו אבא אבן ומשה דיין. המקום היה אלגאנטי, והמלצרים לבשו חליפות ועל ידיהם היו כפפות לבנות. בעיתונים כתבו ביקורת על המיסעדה ואמרו ש"כליף מקלף", מכיוון שסטייק אצלו עלה חמש לירות. את כעייית-הטלפון פתר כששם פתק במיסעדה, ובו כתב שמי שרוצה להזמין מקומות יכול להתקשר עם הקונדיטוריה לוי.

היה גם לא ידע שיש לארגן הופעות למיסעדה מסוג זה. אריס סאן הופיע שם, אבל לא היה די בזה. מזלו היה שחבר סיפר לו על רביעייה במרדריה. הוא הזמין אותה להופיע בארץ. המבקד חיים גמזו יצא מגידרו, והצגיה היתה גדולה. החברה הגבוהה הציפה את המקום. "הכל היה טוב ויפה, אבל אני לא הייתי איש-מיקצוע. עד שתפסתי ש' אני צריך להביא תוכניות, ונסעתי לאירופה כפעם הראשונה בחיי. המזל

(המשך מעמוד 25)

חדש-תל-אביביות, וניגנה איתם. עדיין לא לא המוסיקה שלי". את כל הלהקות היא עזבה אחרי תקופות קצרות. "עמדנו על הבימה ושרנו באנגלית. אני רציתי לשיר בעברית, דברים שקורים כאן אצלנו. הם שרו 'כמה קר' ואני אמרתי: חם כאן, לא קר! העיפו אותי מכל הלהקות, בגלל המרידה הו בחיקוי של חוץ לארץ".

במקביל ניסתה סי להתקבל לאקדמיה למוסיקה. מכיוון שלא היתה בידה תעודת-גרות, היא נדחתה. היא החליטה לנסות ולהתקבל לבית-צ'ב. שם לא דורשים תעודת-גרות, והתקבלה. שנה היא למדה שם. בשליש האחרון התחילה מלחמת-הלבנון. כל הבנים גויסו, וגרי כילו רצה שנעלה הצגה בהשתתפות הבנות בלבד. ניגשתי אליו ואמרתי לו: נמאס לי, אני עוזבת". הוא הציע לי להופיע לפני פצועים, והסכמתי. שלושה חודשים הופעתי עם הגיטרה בכתיחולים, ובצבא. הופעתי המון".

הפנקיסטית המזרה

בנתי גם שהמילחמות האלו לא ייפסקו. תמיד חיינו בהרגשה שה' דור שלנו הוא הרור האחרון שנלחם, והנה באה מילחמת-הלבנון וכאילו אמרה: לא, זה לא נגמר, זה אף פעם לא ייגמר".

ההמשך של השיר מילחמות לא קורות בחורף: הי, אתה, גיבור גדול/ בוא והראה לי שאתה יכול/ זו לא חוכמה להיות חזק רק במילחמה/ בוא והראה לי קצת חיבה. השורות הללו אישיות יותר. היה לי חבר טייס. במילחמה הוא נעלם, לא יכול לחיות עם זמרת רוק ששרה נגד מילחמות. מה לעשות, אני לא יכולה לשיר סתם שירי-אהבה, אני חייבת להגיד בשירים מה שאני מרגישה במת".

מתקופת המועדונים ועד התקליט עברה סי דרך ארוכה. חברות' התקליטים לא ששו להחתים את זמרת הרוק הצעירה. רוני בראון אמר לי שהוא עסוק עם זמרת צעירה שתתפוס את כל זמנו. זו הייתה ריטה. יאיר ניצני מהד ארצי אמר לי שהם משקיעים בשרון ליפשיץ, ובסוף-ביאס התחמקו בלי סיבה".

אוהבים אותו כאן, לא ידע איך יקבלו אותו. היום הוא יודע שזו הא המקום שלו. הוא מצטער שהוא ככלל נסע מכאן. מה לעשות, לא בוכים על חלב שנשפך".

צריך קוקיות

יא לא מסקה לפנות לחברות' לתקליטים, עד שקבלה תשובה מס' בייאס: אנחנו באים לראות אותך בהופעה".

באותה תקופה הופעתי בהמרחף העליון בבית לסי. היו מגיעים להופ' עות שלנו עשרים-שלושים אנשים. בי אותו ערב הגיעו 92 אנשים. אני זוכרת, ספרתי אותם. המכוברים של סי-ביאס ישבו בצד וראו איך הקהל משתולל. "למחרת קיבלתי טלפון מהם. זה היה היום המאושר בחיי, אמרו לי לבוא לפגישה".

הפנקיסטית המזרה

בנתי גם שהמילחמות האלו לא ייפסקו. תמיד חיינו בהרגשה שה' דור שלנו הוא הרור האחרון שנלחם, והנה באה מילחמת-הלבנון וכאילו אמרה: לא, זה לא נגמר, זה אף פעם לא ייגמר".

נורא מקווה

השנה עברה בלא מעט קשי' ציי. חלק מחברי הלהקה נשברו וחזרו בהם. הוא הגיע היום הגדול, הקלטת התקליט".

באותו יום הסתפרתי, רציתי להגיע להקלטות אחרת. שונה. זה היה כשבילי יום חג".